

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:24 -

ஐந்தாம் பகுதி மற்றும் பிற்போக்கின் நவீன இலக்கிய அவதாரம்தான் ஜெயமோகன் என்பதை 1991லேயே அடையாளம் காட்டிய விமர்சனக் கட்டுரை.

சுபமங்களா எனும் புத்திரிக்கையின் ஏப்ரல் 1991 இதழில் ஜெயமோகன் என்பவர் எழுதிய ஒரு சிறுகதை வளையாகியிருக்கிறது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு:

பல்கலைக் கழக விஞ்ஞான கருத்தரங்கில் நுழைய முன்வைந்த ஒரு வயதான நம்புதிரியை நெட்டித் தள்ளுகிறான் வாயிறகாவலன். துமாறிக் கீழே விழுந்தபோதிலும் ஏதும் நடவாதது போல எழுந்து நடந்த அந்த நம்புதிரியின் கம்பீரத்தில் மனதைப் பறிகொடுத்து அவரிடம் பச்சைக் கொடுக்கிறார் ஜெயமோகன். விஞ்ஞானிகள் எனப்படவோர் தன்னையும் தன்தத்துவத்தையும் உதாசீனம் செய்வதாகவும், அதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கெல்லாம் மிளகை இல்லாது என்றும், பரிசுத்தமான ஆரிய மிளகையை மனிதகுலம் இழந்து வருவதுதான் இதற்கெல்லாம் அடிப்படை என்றும் கிறுகிறார் நம்புதிரி. இந்த உண்மையை உணர்ந்து இனக்கலப்பை எதிர்த்த இடலரைக் கொன்று விட்டார்கள் என்று வருத்தப்படுகிறார். பிறகு தனது தத்துவத்தை விளக்குகிறார்.

"பிரபஞ்ச சயல்கள் அனைத்தும் குறிப்பிட்ட கால இடவளையிலே மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்கின்றன. அந்தக் கால இடவளையானது மாறாதது... இதன் நமது முன்னோர்கள் 'ஏகம்' என்றும் 'பிரணவம்' என்றும் அழைத்தனர். காலப் பரவலையிலே நமது பிரகஞ்சை மட்டும் சூழ்ந்து சூழ்ந்து வருகிறது. பழைய ஞாபகங்கள் நம் அபிமானத்தில் தங்கியுள்ளன. தியானத்தால் அதை மீட்க முடியும். நீட்சிக்கு நிகழ்ந்ததும் அதுதான்."

இந்தச் சூழற்சித் தத்துவம் தவறு என்று ஜன்ஸ்டீன்னை ஆதாரம் காட்டி நம்புதிரியிடம் வாதாடுகிறார் ஜெயமோகன். "பிரம்ம சங்கியாவை (சூழற்சித் தத்துவத்தை) தவறு என்று சொல்ல நீ யாரடா? உன் ஜன்ஸ்டீன்னை என மயிருக்க சூச்சம். பாரக்கிறேன் அதையும்" என்று சவால் விட்டுவிட்டுப் போகிறார் நம்புதிரி. ஓரே மாதத்தில் ஜன்ஸ்டீன்னைப் படித்து முடித்துவிட்டு மீண்டும் வருகிறார். ஜன்ஸ்டீனின் தத்துவமும் சூழற்சித் தத்துவமும் ஒன்றுதான் என்றும் ஜன்ஸ்டீனும் ஆரிய இனத்தசைச் சேர்ந்தவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று விளக்குகிறார்.

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:24 -

சரேந்து வாசகரும் அனுதாபப்படுவதைத் தவிர வறோவழி?

ஆனால், ஜயெமோகன்கள் அவர்களே... தத்துவம் என்பது சப்தத்திரங்களாகவும் கோட்பாடுகளாகவும் நின்று வானவெளியில் மோதிக் கொண்டதாக ஏதாவது வரலாறு இருக்கிறதா? எதிரியின் தத்துவம் தபக்கி வளர்த்த தாயாக, ஆளாக கிய தந்தையாக, ஓரே தட்பில் அமர்ந்துண்ட நண்பனாக, அறிவொளி தந்த ஆசிரியராக அல்லது நடுஞ்சில் நிறைந்த காதலியாகத் தானே வந்திருக்கின்றது? வந்து கொண்டிருக்கின்றது? பல சந்தர்ப்பங்களில் கிழிந்த பாயில் கிடக்கும் நம்புதிரியை விட அவல நிலையில் கிடந்தும் இவர்கள் தம்போராட்டத்தை நிறுத்துவதில்லையே. சொல்லப்போனால், நம்புதிரி அளவுக்கு அறிவாற்றலும் இல்லாத இவர்களின் வாழ்க்கை அவலத்தின் வலிமை இன்னமும் கடுமையாகிறது!

என்ன செய்வது? ஹிட்லரின் அவலத்திற்காகக் கண்ணீர் சிந்துவோமா? நம்புதிரி ஹிட்லர் இல்லாது எனப்பதுதானே ஜயெமோகன்களின் வலிமை? தனக்குத்தானே தீவதைத்துக் கொள்ளும் "இது நம்ம ஆள்" பார்ப்பனத் தந்தைக்காகவும், மண்டல் எதிர்ப்பு ராஜீவ் கோஸ்வாமிக் காகவும் கண்ணீர் சிந்தச் சொல்கிறார் ஜயெமோகன்கள். பிழைத்து எழுந்த ராஜீவ் கோஸ்வாமியின் படைப்பை ஜயெமோகன்கள் படித்துப் பாரக்கட்டும். ஓரவளே நம்புதிரி பிழைத்து எழுந்தாலும் நடக்கக் கூடியது அதுதானே!

தாக்குதலில் குரூரம், பின்வாங்குதலில் நயவஞ்சகம், தோல்வியில் அவலம் இவதைதானே நிரந்தரமாக ஆளும் வர்க்கங்கள் கையாளும் உத்திகள்!

தத்துவம் என்ற மட்டத்தில் மட்டும் செயல்பட்டு வாழ்வில் வர்க்கம் கடந்த மனிதாபிமானியாக யாராவது இருந்ததாகத் தகவல் உண்டா ஆதிசங்கரன் உட்பட? தனது தத்துவத்திற்கே நேர்மையற்று, "பிரபஞ்சமே மாயை, ஆனால், எனது சோறும் துணியும் மட்டும் வியவகாரிக சத்யம்" (வியவகாரிக சத்யம்: நடமைமுறை உண்மை) என்று தொந்தியதைத் தடவிய கட்டத்தின் வாரிசு தானே ஜயெமோகன்களின் நம்புதிரியும்?

பல்கலைக்கழக வாயிற்காவலனோ, ஜயெமோகன்களோ தள்ளியவுடனே சரிந்துவிடவில்லை நம்புதிரி. தோற்றுத் தோற்று, வயது முதிர்ந்து, உடல் தளர்ந்த பின்னர் தான் படுக்கையில் விழுந்தார். ஆனால், ஜயெமோகன்களோ படுக்கையில் விழுந்த நம்புதிரியைப்

